

LETO 1940
ŠTEV. 3.

Poština plačana
v gotovini

Salesijanski VESTNIK

*Glasilo za salesijansko
sotrudstvo*

ČEŠČENJE PRESV. SRCA JEZUSOVEGA

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V aprilu: 1. 7, 19 — 2. 1, 15 — 3. 6, 11 — 4. 8, 29 — 5. 5, 26 — 6. 4, 8
 7. 2, 13 — 8. 1, 6 — 9. 3, 4 — 10. 5, 12 — 11. 7, 17 — 12. 9, 7 — 13. 2, 21
 — 14. 4, 1 — 15. 6, 10 — 16. 1, 18 — 17. 8, 28 — 18. 9, 22 — 19. 4, 2 — 20.
 3, 20 — 21. 2, 9 — 22. 7, 14 — 23. 5, 28 — 24. 8, 3 — 25. 6, 25 — 26. 3, 5 — 27.
 5, 23 — 28. 2, 27 — 29. 1, 16 — 30. 4, 24 — 31. 9, 30

Novi častilci: 24. 2. 3. Šušteršič Justina — Primožič Poldka — Petrovčič Marija — Šmid Tončka — Sedlar Anton.

Naši umrli sodruđniki in sodruđnice:

Pežl Juri, Otiški vrh;
 Jerič Neža, Leskovec;
 Hlupar Marija, Semič;
 Zupančič Marija, Ljubljana;
 Rakun Franc, Št. Janž;
 Krušič Neža, Lokrovec;
 Sonenvald Marija, Stara cesta;
 Leopold Elizabeta;
 Koželj Jože, Podgrad;
 Lovrenčič Ivan, Filovci;
 Pečar Marija, Trnovlje;
 Č. g. Žugelj Nik. Št. Vid;
 Žerjav Kati, Ljubljana;
 Lužar N. Selo;
 Goljot Jože, Zg. Brnik;
 Močnik Ignacij, Sv. Ambrož;
 Šilc Marija, Zamostec;
 Marčun Katar. Retnje;
 Pucelj Katar. Murova;
 Hamerlitz Marija, Dol. Logatec;

Kikec Jožefa, Stročja ves;
 Kramar Marija, Ljubljana;
 Mesjak Frančiška, Negerša vas;
 Markec Marija, Zbure;
 Povše Franc, Klenovek
 Koželj Frančiška, Podvine;
 Klupar Marija, Semič;
 Koračin Karlina, Semič;
 Hofman Jakob, Bučecovci;
 Škvarc Barbara, Žvab;
 Rihar Eliz., Polhov gradec;
 Počačar Mana, Cerklje;
 Plut Katar., Semič;
 Terstenjak Marija, Ptuj;
 Globočnik Pavla, Kranj;
 Dovečar Marija, Lahonščak;
 Hrastnik Marija, Laško.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni pokoj!
 (300 dni odpustka.)

Terstenjak Marija, Ptuj. — Življenje te dobre sodruđnice je bilo, lahko rečeno, svetniško. Kdor jo je videl v njeni sobi, ki je bila bolj kapela kakor človeško stanovanje, je odšel s vtisom: „To je svetnica.“ Njena postelja, na kateri je trpela dolgo let, je bila oltar, s katerega so se neprestano dvigale k nebu žrtve trpljenja in molitve; je bila prižnica, s katere je delila koristne nauke in nasvete vsem,

ki so jo obiskovali. Njena soba je bila svetišče, v katerem je izvršila toliko dobrih del, ki jih pozna le Bog. Tudi za Sal. družbo je storila v tej sobi in na tej postelji toliko, kakor stori le malokdo. Ni bilo mesca, da ne bi poslala vsaj eno pismo in v pismu stavek: „Mesečni prispevek“, ki ni bil nikdar izpod 70 dinarjev, navadno še več. Revmatizem ji je popolnoma skri-

(Nadaljevanje na 3. strani oviha.)

Vstajenje

e 19 stoletij se ponavlja leto za letom beseda „vstajenje“, ki pomeni oni veliki trenutek, ko se je popravila poslednja krivda padca prvih staršev v raju. Človeški rod je prosteje zadihal, novi tok življenja je zajel narode na tem prelomu med krivdo in odpuščanjem.

Vstajenje — Velika noč!

Spet bodo zapeli zvonovi, spet bodo v procesijah romale naše vasi okrog cerkva in pred njimi bo hodil od mrtvih vstali Zveličar, spet bo zadonela vesela pesem vstajenja!

Toda, vse to je le zunanost, je le spomin, ki se bo čez leto in dan znova povrnil in zopet prešel in se ponavljal v nova stoletja.

Pa so za tem spominom dve, tri resnice:

Je resnica, da je naš Zveličar od mrtvih vstal z lastno močjo, s katero se bo povrnil kot sodnik ob strašnem dnevu stiske; je resnica in poročilo našega vstajenja od mrtvih, ko se bomo na glas nebeških trobent znašli cni na desni, drugi na levi — vsak po svojem za luženju.

Pa je še tretja resnica skrita za to besedo, resnica, katere se mi vse premalo zavedamo:

Ko stojam po revnem predmestju, mimo slabo kritih streh in razdrapanih koč, ko srečujem reveže in slabo oblečene otroke, ko vidim trpečo žero s kopico otrok, tedaj mi ta tretja resnica stopi jasno pred oči. Vstajenje teh bornih in zapuščenih, od življenja zavrženih, v krivico in revščino zakopanih, s tužo in boljjo pretrajenih, krvavečih in trpečih.

Kdaj bo vstajenje teh?

Prišlo bo!

Prišlo bo za vas vse, ki se vam je družabna krivica globoko zajedla v srca; za vas, ki se mučite, garate z žuljavimi rokami za ovseni kruh; za vas vse, ki na tem svetu nimate drugega kot bol in revščino; za vas, ki sejete pravico, žanjete pa krivico; za vas vse bo prišlo vstajenje.

Blagor vam, zakaj posihmal ne bo več ne muke ne trpljenja!

Kristus je pokazal pot: ko je prestal trpljenje velikega petka, mu je zasijala zarja velikonočnega vstajenja. In ta zarja mu nikoli ni več uga nila.

Vesele velikonočne praznike

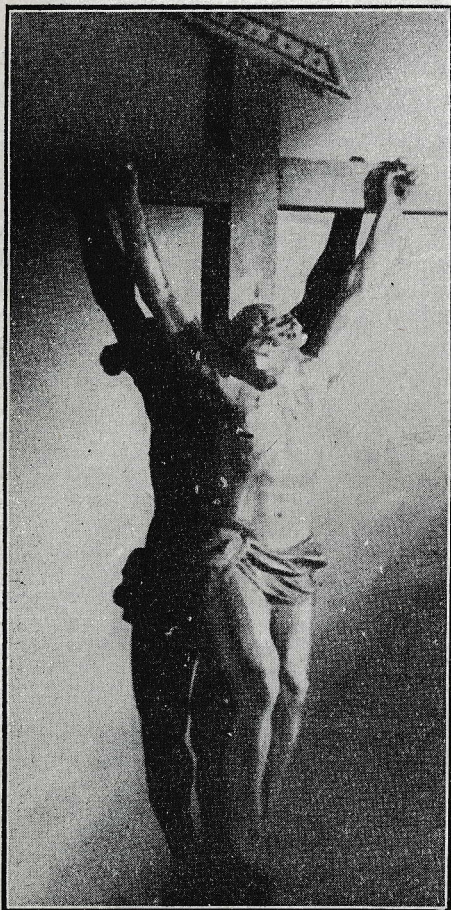
vsem sotrudnikom, dobrotnikom in prijateljem dan Boskovich ustanov
želimo salezijanci.

Don Bosko in krščanska šola

Don Bosko je nesporno eden izmed največjih vzgojiteljev preteklega stoletja. Ni sicer velik kot teoretik — dasiprav tudi v tem ni med zadnjimi, saj je veliko lepega povedal in napisal o vzgoji — toda velik, in lahko bi rekli, nedosegljiv je v praktičnem delu za vzgojo otrok. Njegovo vzgojno prizadevanje je obrodilo velike uspehe, ki jih moramo še danes občudovati.

Prvi poizkusi

Toda ti uspehi niso prišli kar sami od sebe. Treba je bilo veliko truda, naporov in preiskkušenj, preden je žetev dozorela.

„Glejte les križa, na katerem je viselo zveličanje sveta!“

Sprva je don Bosko zbiral okrog sebe zapuščene fante z ulice, in sicer samo ob nedeljah in praznikih. Hodil je z njimi v cerkev, učil jih je krščanskih resnic, skrbel za pošteno zabavo. To je bil don Boskov praznični oratorij ali mladinski dom, ki je bil odprt le ob nedeljah in praznikih. Ščassoma so fantje začeli prihajati k don Bosku tudi ob delavnikih zvečer in o drugem prostem času.

Vendar pa don Bosko ni bil zadovoljen s svojimi uspehi, dasiprav je imel okrog sebe veliko število mladine in se je požrtvovalno trudil za njen duhovni in нравni napredek. Uvidel je, da to, kar on sezida v fantovskih dušah ob nedeljah in praznikih in ob delavniških večerih, mu ulica in drugi slabi vplivi podero. Zato je ustanovil dom, v začetku prav skromen, v katerem je sprejemal vajence in dijake. Ti so bili sedaj stalno pod njegovim nadzorstvom in vplivom. Samo v šolo in na delo so hodili ven, v mesto. Pa tudi s tem don Bosko še ni bil zadovoljen. Skušnja mu je pokazala, da šola in delavnica, kjer fant prebije dobršen del dneva, bistveno in usodno vplivata na vzgojo mladega človeka. Kar je s tolikim trudom negoval v mladih srcih, to sta mu versko brezbrizna šola in neprijateljsko razpoložena delavnica sproti uničevali.

Kako naj zajezi ta kvarni vpliv? Odgovor je na videz čisto preprost: ustanovi naj svoje, notranje šole in delavnice, kjer bo mladina doraščala v čistem katoliškem ozračju. Toda to je hitreje rečeno kakor storjeno. Kje naj vzame potrebne prostore, učne moči in učila, mojstre, orodje in stroje?

Gore težav in sitnosti! Ali don Bosko se jih ni ustrašil. Imel je pred sabo le en cilj: vzgojiti svoje fante v zavedne katoličane in dobre državljanke. In za ta cilj je bil pripravljen vse žrtvovati. V ta namen je odprl v Oratoriju v Valdoceu najprej majhno delavnico za čevljarje, njim so se kmalu pridružili krojači in mizarji,

nekaj let pozneje pa še mehaniki, knjigovezi in tiskarji. Iz teh skromnih začetkov so zrastle oratorijske obrtne šole, ki so še danes na dobrem glasu po vsej Italiji.

Vedno naprej

Kakšno leto pozneje je odprl v svojem zavodu tudi gimnazijo. Dokler ni izšolal svojih lastnih moči, mladih klerikov, ki jih je vzgojil med svojimi fanti, so na njegovo šolo hodili poučevat profesorji iz mesta. Pozneje so ves pouk prevzeli njegovi duhovni sinovi - salezijanci. Da don Bosku tudi pri ustanavljanju in vzdrževanju šol ni bilo z rožicami postlano, je več ko jasno. Kar vzemimo v roke don Boskovo življenje, pa bomo videli, kako je javna šolska in politična oblast, ki je bila tedaj v rokah najhujših liberalcev in framasonov, svetniku nagajala in mu spodnašala tla. Skoraj neprestano so hodile v hišo razne šolske komisije, da bi našle kako smet in tako zaprle njegove šole. Ali svetnik se ni dal ugnati. Potrpežljivo se je bojeval, dokler ni dokončno zmagal.

Zdaj je imel don Bosko svoje profesorje in svoje šole. Vendar njegovo veselje še ni bilo popolno. V svojih šolah je moral rabiti državne učbenike, ker drugih pač ni bilo. Toda ti učbeniki so bili sestavljeni v versko brezbriznem in včasih celo sovražnem duhu, ki Boga in Cerkve niso upoštevali. Don Boska je to bolelo, zakaj vedel je, da ima knjiga velik vpliv na učenca. Pa tudi sedaj ni obupal. Brez

obotavljanja se je vrgel na delo: sam je začel pisati učne knjige in še svojim profesorjem je naročil, naj jih sestavljajo. V nekaj letih je tako izdal in natisnil v svoji tiskarni celo vrsto šolskih knjig. Njegove, v doslednem katoliškem duhu pisane šolske knjige so si kmalu pridobile tak sloves, da so jih rabili ne samo v njegovih šolah, ampak tudi v malih škofijskih semeniščih in drugih zasebnih šolah po vsej Italiji. Posebno znamenite so očiščene izdaje latinskih in domačih pisateljev, ki so še danes v rabi in ki so doživele nešteto ponatisov.

Don Bosko je dosegel svoj namen: zdaj je svoje fante brez večjih težav vzgajal v zavedne katoličane in dobre državljane. K temu mu je bistveno pripomogla njegova izvrstno urejena in vseskozi s krščanskim duhom prežeta šola.

Tudi pri nas se je začela zadnje čase vedno glasneje oglašati zahteva, da je treba našo šolo pokristjaniti. To je pa tudi potrebno, zakaj doslej ni bila krščanska. Zahtevo po krščanski obnovi naših šol je posebno odločno poudaril ljubljanski škof g. dr. Gregorij Rožman v svojem letošnjem pastirskem listu, kjer je med drugim zapisal tudi tole: „Za katoličane velja geslo: Katoliško vzgojo zavso katoliško mladino v katoliških šolah!“

Kakor je bil don Bosko, tako bomo tudi mi neustrašeni borci za krščansko šolo!

Moderni herodeži

(Iz okrožnice Pija XI.: O krščanskem zakonu)

Že dva tisoč let se svet upravičeno zgraža nad judovskim kraljem Herodom, ki je dal v Betlehemu in okolici pomoriti veliko število nedolžnih otrok. Pa tudi danes imamo herodeže, ki niso nič manj kruti, kakor je bil svetopisemski Herod. To so tisti, ki počenjajo zločine proti življenju ne-

rojenih otrok. Pij XI. pravi v svoji Okrožnici o krščanskem zakonu o tem takole:

Se drug hud zločin je treba omeniti, zločin, ki ogroža življenje plodu v materinem telesu. To naj bi bilo po mnenju nekaterih dovoljeno in prepuščeno volji očeta ali matere; drugi

pa pravijo, da je to sicer nedovoljeno, a dovoljeno, ako nastopijo prav tehtni razlogi, ki jih imenujejo zdravniško, socialno in evgenično „indikacija“.* Ti vsi zahtevajo, kar zadeva državne kazenske postave, ki prepovedujejo umor še ne rojenega otroka, da bi te indikacije, ki jih eni ali drugi zagovarjajo, upoštevale tudi državne postave in jih oprostile vsake kazni. Da, so celo taki, ki zahtevajo, naj bi javne oblasti še same pomagale pri teh smrtonosnih operacijah. In to se, na žalost, kakor je vsem znano, ponekod zelo pogosto godi.

Glede medicinske in terapevtične indikacije, da rabimo njih lastne izraze, smo že rekli, kako hudo se nam smili mati, kateri po naravnem zvanju groze velike nevarnosti za zdravje, da, celo za življenje. Toda kateri vzrok bi mogel biti kdaj takšen, da bi mogel kakorkoli opravičiti naravnostni umor nedolžnega? Za umor nedolžnega namreč gre v tem primeru. Bodisi da se to zgodi na materi ali na detetu, proti božji zapovedi je in proti glasu narave: „Ne ubijaj!“ Enako sveta stvar je življenje obojih, in uničiti ga nima pravice tudi ne nobena javna oblast. Zelo neprimerno glede nedolžnih to oblast izvajajo iz oblasti nad življenjem in smrtjo, ki velja kajpada edno glede na zločinca. Tudi ne gre tu za pravico silobrana proti krivičnemu napadalcu (kdo bi nedolžno dete imenoval krivičnega napadalca?); tudi ne za takozvano pravico v skrajni sili, ki bi mogla privedi do naravnostnega umora nedolžnega. Za življenje obeh, matere in deteta, se vestni in izkušeni zdravniki hvalevredno trudijo, a docela nevredni bi bili odličnega in hvalnega imena zdravnikov tisti, ki bi pod videzom zdravljenja ali iz napačnega

sočutja materi ali detetu naklepali smrt.

To se popolnoma sklada z ostrimi besedami, s katerimi sv. Avguštin, škof iz Hipona, graja izkvarjene zakonce, ki se ogibljejo zaroda, a se, če se jim to ne posreči, tudi ne boje umoriti ga: „Včasih pa, pravi, gre ta strastna krutost ali kruta strast tako daleč, da skuša s strupi povzročiti rorodovino, in če se to ne posreči, spočeti sad na kak način v telesu uničiti in odpraviti, hoteč svoj zarod uničiti, še preden začne živeti, ali ga, če v materinem telesu že živi, umoriti, preden se rodi. Ako sta oba taka, nista zakonca, in če sta bila od početka taka, sta se sešla ne po ženitvi, ampak po nečistosti; ako pa nista oba taka, se drznem reči, da je ali ona nekako hotnica možu ali on hotnik ženi.“

Kar pa navajajo kot socialno in evgenično indikacijo, na to se na dovoljen in pošten način in v pravih mejah vsekako treba ozirati; toda neprilike, na katerih slone te indikacije, z umorom nedolžnega odpravljati, je proti pameti in proti božji postavi, ki jo je proglasil tudi apostol: Ne sme se delati hudo, da pride dobro.

Tisti pa, ki vladajo narodom in dajejo postave, ne smajo pozabiti, da je dolžnost oblasti, s primernimi postavami in kaznimi ščititi življenje nedolžnih, in sicer tembolj, čim manj se morejo tisti, katerih življenje je v nevarnosti in se napada, sami braniti, kar velja gotovo predvsem o otrocih v materinem telesu. Ako javne oblasti teh malih ne bodo ščitile, ampak jih celo s svojimi postavami in odredbami prepuščale in torej izročale zdavnikom in drugim, da jih more, naj ne pozabijo, da je Bog sodnik in maščevalec nedolžne krvi, ki vpije z zemlje v nebesa.

*) Beseda „indikacija“ pomeni v zdravilstvu znake, vidike, razloge, ki zahtevajo takšno ali drugačno zdravljenje. Torej če gre za preprečevanje poroda, pomeni „medicinska indikacija“, da razlogi zdravja ali življenja matere zahtevajo odpravo ploda; „socialna indikacija“, da zahtevajo to socialni oziri (beda, stanovanjske razmere itd.); „evgenska“, da zahtevajo to razlogi evgenike, skrb za zdrav rod in da se prepreči morebitno dedovanje duševnih bolezni in zločinskih nagonov.

Odločno zahtevamo

(Sklep KKK glede nenravnosti.)

Z naraščajočo nevero se širi in vedno bolj drzno nastopa pokvarjenost, nenravnost. Telesna nagota se prefirano goji in nesramno razkazuje.

Katoliško ljudstvo take pojave odločno oboja in zahteva, da vsi pomažajo nenravnost zatirati. Zato KKK zahteva:

1. strožjo cenzuro filmov;
2. odločnejši nastop proti izdajanju in prodajanju npravno kvarnih spi:ov, knjig in slik;
3. v kopalniš:ih se zahteva strog red, in sicer:
 - a) moški in ženske naj se kopljejo ločeno po spolih;
 - b) v do:tojnih kopalnih oblekah;
 - c) strogo prepovedano je pohajkovati v kopalnih oblekah izven kopalniš:č.

4. Obleka krš:čanskega ženstva se ne sme ravra:i po modi, ki je preračunana na poho:nost, marveč po zahtevah sramežljivosti in krš:čan:ke dostojnosti.

Letno poročilo

iz slov. sal. misijona na Kitajskem

Junanfu, 15. nov. 1939.

Prečastiti g. urednik!

Lansko leto so tam za veliko noč dospela moja božična voš:ila, zato pa Vam, g. urednik, in vsem misijonskim prijateljem že sedaj voš:im vesele božične praznike in srečno novo leto! — Obenem z voš:ili pa izražam tudi mojo najprisr:nejšo zahvalo za vse, s čimer ste v preteklem letu pomogli našemu ubogemu misijonu.

Bilo ie leto neprestane nevarnosti od sovražnih letal in bilo je leto velikih naporov in težav, toda delo se je z božjo pomočjo lepo razvilo in organiziralo v novem velikem poslopju, ki je bilo v januarju 1939. izročeno svojemu namenu. Bilo je veliko dela, da so se namestile tiskarske, čevljarске

in mizarske delavnice. Šestrazredna ljudska šola je morala dobiti svojo opremo. Za 100 notranjih gojencev se je morala kupiti vsa spalna oprema, postelje in nočne omarice. Tudi klopi za učilnico so stale mnogo denarja. Kapela pa je dobila le začasno, kaj malo primerno obliko in čaka na dobra srca. Narediti bo treba še oltarček Srca Jezusovega, Marije Pomočnice, obhajilno mizo in cerkvene klopi ter križev pot. Torej skoraj vse.

V starem zvodu se je popravilo in nekoliko prezidalo, da so se lahko namestile večerne šole za angleški in francoski jezik, za matematiko in fiziko. Poleg tega pa še prostori za dispensarij, zdravnika itd. To je bila materialna ureditev misijonske postaje. Poglobiti pa je bilo treba tudi ver-

sko, vzgojno in intelektualno plat. Don Bosko in njegov sistem sta morala dobiti v njem svojo pravo veljavo. To ni bilo tako lahko, saj je večina učiteljstva še poganska in ima zelo malo pojma o pedagogiki in še manj o krščanski morali. Toda v tihem in smotrnem delu so se že premagale velike težave, Delo je bilo tem bolj naporno, ker je bilo veliko premalo osebja in je vsak opravljal delo dveh, treh... Venomer je tudi sitnaril obrambni protiletalski vojaški oddelek, ki je želel, da se šola preseli na deželo in se namesti v zavodu vojaštvo.

O grozni druginji, o pomanjkanju

živil in o podobnem, ki so vedno posledica vojske, je bolje, da ne govorim.

Zavod, ki je prenapolnjen, ima vse polno vojnih sirot in bednih otrok, katerim moram dati vse sam, to je vsakdanji riž, obleko in vse potrebno za pouk.

Naša šola kaže, da bo imela prav lepō prihodnost, saj je v zemljepisnem oziru zavoljo japonsko-kitajske vojske postal Junnanu važno trgovsko politično in kulturno središče. Prej je bila tu le ena visoka šola in še ta nič kaj posebnega, sedaj pa jih je že 7, prej le ena banka, sedaj pa že 12.

Grade se dve dolgi železnici, v gradnji so tudi avtomobilske ceste, telefonske naprave itd. Na nas pa je sedaj, da postane tudi važno versko-kulturno središče. Podlaga je napravljena. Za razvoj pa je potreben božji blagoslov, naše delo in vaša materialna pomoč...

Kako bi si želel koga na pomoč. Vrhovni predstojnik mi je že določil dobrega Francoza, toda še preden je odpotoval, je izbruhnila vojska. Tudi tu sem imel dva francoska klerika; eden je bil že mobiliziran v francosko Indokino, drugi pa je začasno še ostal tu, toda bo menda tudi kmalu mobiliziran. Sedaj pa si lahko mislite, kako je tu: Nemci ne morejo priti, ker bi bili v Hanoju takoj zaprti, Italijani in ki ajci so si kot pes in mačka, drugih pa kar skoraj ni. Mgr. Kerec, kot že veste, sedaj ni več tu, ampak je apostolski administrator v Caotungu, 16 dni hoda od tod.

Kitajski maliki

Ljudje ga imajo zelo radi, in ga povsod z velikimi častmi sprejemajo. V kratkem času je prepotoval že dobršen del apostolske prefektуре in povsod dal verskemu življenju nov razmah.

Sobrat pomočnik g. Meolič, doma iz Prekmurja, je tu čevljarski mojster. Njegova delavnica je zelo lepo organizirana. Dobro govori kitajsko, italijansko in francosko, za silo se znajde tudi v angleščini. Poleg materialnega dela pa poučuje katekizem, vodi družbo sv. Jožefa za kristjane, družbo sv. J. Boska za pogane in mali kler. Poučuje tudi ceremonije in francosščino. Poleg vsega tega obilnega dela pa najde še čas za gospodarska dela na misijonski postaji.

G. Oravec, ki je po rodu Slovak, a je bil dalj časa na Rakovniku, pa gospodari v mizarskem oddelku naše

strokovne šole. Tudi njega Kitajci zelo ljubijo. S svojo resno in preudarno besedo prav mnogim pomaga rešiti dušo. Vsak salezijanski sobrat je prav dragocen pripomoček duhovniku pri oznanjevanju evangelija!...

Preden končam poročilo o našem misijonu, ki lahko rečemo, da je res slovenski salezijanski misijon, se moram še enkrat zahvaliti vsem dobrotnikom, ki so nas doslej tako velikodušno podpirali, bodisi z molitvijo bodisi kako drugače. Hkrati jih prosim, da naj nas tudi v prihodnje nikar ne pozabijo, zakaj časi so tukaj grozovito težki in nujno potrebujemo pomoči, velike pomoči. Upam, da je domovina ne bo odrekla, kakor tudi Bog ne bo odrekel svojega blagoslova ne vam ne nam.

Z misijonskim pozdravom

Andrej Majcen

Novo leto na Japonskem

Najpristrčneje se vam zahvaljujem za lepo pismo in za božične pozdrave. Bog plačaj! Te dni me je presenetila tudi lepa denarna pomoč z Rakovnika, ki nam jo je blagovilil poslati g. inspektor. Dobro veste, da so se z vojno v Evropi zaprli zadnji viri gmotnih sredstev, ki so prihajali v misijone. Triletna japonsko - kitajska vojna je nadalje naredila strašno draginjo in, lahko rečem, stisko tudi pri nas. Namesto jeklenih bomb imamo tukaj le gospodarsko bombardiranje.

Te dni smo praznovali tudi novoletne praznike. Novo leto, 1. januar, je za vsakega Japonca največji prapraznik, ki ga vsak praznuje v krogu svojih domačih z največjo slovesnostjo, če le more. Na mizo morajo priti najizbranejša jedila in tudi sake (riževo vino) ne sme manjkati niti pri najrevnejših. Vsi se tudi oblečejo v najlepša oblačila, kar jih h'ša premore.

Praznovanje traja več dni. Prvi dan v krogu lastne družine; drugi in tretji dan pa porabijo za obiske pri sorodnikih in znancih. Pred vho-

dom v hišo postavijo dve borovi drevesi in bambuse, ki predstavljajo nesmrtnost. Toda letos so bila prepovedana borova drevesa, zato so postavili pred vrata le majhne borove vejice. Tudi novoletna darila so bila prepovedana. Povod vsemu temu je dolgotrajna vojna.

O vojni v Evropi beremo razna poročila v časopisih, a niso verodostojna in večkrat so celo protislovna. V začetku nas je vojna zelo razburila. Francoski misijonarji so bili odpoklicani. Toda ko so se zbrali v pristanišču Kobe, odkoder bi morali odpotovati na Francosko, so dobili vest, da ni ladje, in končno se je vsak vrnil na prejšnje mesto, razen treh ali štirih, ki so odšli v Indijo.

Sedaj vam morem tudi naznaniti veselo novico, da bom 16. marca posvečen za duhovnika. Tako bom postal pravi misijonar in pred mano se bo odprlo novo polje. Kje in kako bom deloval, vam bom sporočil kdaj pozneje. Ker me čaka težko misijonsko življenje, se vam iz srca priporočam v

molitev. Saj dobro veste, kakšno je prekopati, preden se bo dalo uspešno misijonsko delovanje na Japonskem: sejati seme božje besede. trda ledina, ki jo je treba še dobro

Antolin Avguštin.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Velika noč v Braziliji

(Al. Zver — S. Paulo.)

Naj vam nekoliko popišem, kako se giblje v veliki Braziliji. Pridevek „velika“ je prav na mestu. Kardar je pokojni papež Pij XI. govoril o tej deželi, je zelo rad podarjal besedo „velika“. Pa tudi Pij XII., ko je lani aprila sprejel skupino Brazilcev s kardinalom Lemejem, nadškočom iz Rio de Janeira, jih je v najlepši portugalsčini nagovoril takole:

Z globokim očetovskim veseljem sprejemamo obisk zastopnikov daljne in velike Brazilije: velike po ozemlju, velike po števi u prebivalcev, velike po delavni in napredni sedanjosti, velike po lepi bodočnosti, posebno pa velike po tako iskreno priznani katoliški veri...“

Daj Bog, da bi ravno ta poslednji činitelj velikosti, po besedi svetega Očeta, vedno globlje segal v zasebno, javno, posebno pa v družinsko življenje! Ko bomo tudi tukaj imeli tako zavedno versko vzgojo v družini, kot je na Slovenskem, in take organizacije katoliške mladine, kakršne so pri vas, kot

mi je pokazal „Kres“, potem se bo papeževa želja mnogo hitreje in popolneje izpolnila.

Res, veliko se je že storilo in tudi

S. Paulo: Skupina oratorijancev najmlajšega in najrelikonočnem obhajilu

danes se pridno dela; vse kaže, da če ne bomo zaspali in zamudili časa, bo Brazilija v bližnji prihodnosti v prvih vrstah svetovnega katoliškega gibanja.

Da spoznate sedANJI položaj in delo za zmago katoličanstva, naj vam bo za primer to, kar se je v mestu S. Paulo storilo lani za izvrševanje velikonočne dolžnosti. Začelo se je veliko gibanje, prava „velikonočna bitka“, kakor so tu rekli. Nikar se ne čudite! Pri vas kaj takega ni treba, saj se vsak katoličan dobro zaveda svoje verske dolžnosti. V Ameriki pa je navadno drugače: brez vpitja in vrišča, oglasov, letakov in vsevrstne propagande se malo doseže. To pa iz več razlogov: najprej, ker je malo duhovnikov (župnija, v kateri stoji naša bogoslovnica, šteje na primer 60.000 duš in ima dva duhovnika; župna cer-

kev je komaj na pol dozidana in je za polovico manjša od rakovniške cerkve Marije Pomočnice!); drugič ker je ljudstvo preveč pogreznjeno v posvetno, materijalno življenje in mnogo kristjanov stopi le trikrat v cerkev: ob krstu, ob poroki in za mašo sedmi dan po smrti sorodnikov in prijateljev. Mesto S. Paulo šteje danes 1.270.000 prebivalcev. In glejte: četudi jih 93 odstotkov trdi, da so katoliške vere, vendar se računa, da jih niti 100.000, torej niti 9 odstotkov, ob nedeljah ne hodi k sv. maši; ob praznikih med tednom pa je še hujše, ker se prazniki štejejo med navadne delavne dneve.

Potemtakem je razumljivo, da navaden opomin, da so verniki vsaj enkrat v letu dolžni sprejeti svete zakramente, ne zaleže kaj prida. Na pomoč je morala priti Katoliška akcija, ki se krepko razvija in raste. Mladina KA je vneto in pogumno začela svojo sveto vojsko, posebno med delavskim in dijaškim svetom, in imela je tudi lepe uspehe.

S. Paulo je največje industrijsko središče Južne Amerike in pravo delavsko mesto: ima 8.627 tovarn, v katerih dela približno 300.000 delavcev. Med to množico so maloštevilni člani KA, mladi delavci in delavke, začeli širiti letake, tiskara povabila, raznobarvne propagandne liste; razdelili so si mesto in večer za večerom po dva in dva, kot nekdanj Kristusovi učenci, obiskovali posamezna delavska stanovanja. Fantje so na ta način obiskali 7.400 hiš, dekleta pa 19.820. Lahko si predstavljate, na koliko težav in neprilik so naleteli ti Kristusovi junaki. Bog pa je blagoslovil njih trude: v raznih skupinah so pripravili in privedli

...nejšega oratorija v predmestju Ipojuca po skupnem ve...
1939. (Al. Zver.)

Japonske kmetice čistijo riž. (Avg. Antolin, Tokyo.)

k velikonočnem obhajilu 15.428 svojih tovarišev delavcev, 215 odraslih so pripravili na prvo sveto obhajilo, 7 delavcev je bilo krščenih in 17 nepravilnih zakonskih parov pred oltarjem poročenih.

Še več težav pa je bilo v dijaškem svetu. V S. Paulu najdemo mimo ljudskih šol še kakih 80 zavodov in šol za obrtnike, srednješolce in visokošolce, ki so popolnoma v rokah laikov. Res da so najuglednejši in najboljši zavodi še vedno pod vodstvom redovnikov, kot n. pr. naš salezijanski Licej Sreča Jezusovega z 2.600 gojenci, zavod sv. Alojzija očetov jezuitov s 500 in bratov Maristov z 800 gojenci, da omenim samo najpomembnejše. Poleg teh pa najdemo n. pr. čisto protestantski zavod Mackenzie s skoraj 3.000 gojenci! Pred enim tednom sem se pogovarjal s štirinajstletnim fantom, ki zdaj obiskuje naš oratorij in študira obrtno šolo v omenjenem

zavodu. Njegov oče je doma tam nekje iz dunajske okolice. Z nepopisljivim naglasom mi je rekel pridni fant: „V mojem razredu sem jaz edini katoličan! Vsi drugi so protestantje ali judje.“ Kar zabeležilo me je v dušo.

Kako se je v teh šolah pripravljala mladina na velikonočno sv. obhajilo? Čisto priprosto. Fanije in gospodične akademske katoliške mladine so obiskovali zavode in po končanih šolskih urah zavzemali mesta profesorjev ter vabili in opominjali mladino na versko dolžnost, in tudi poučevali katekizem, kjer je bilo treba. Seveda, vse to pa je bilo odvisno od dobre volje ravnateljev v posameznih zavodih, če jih niso vrgli na cesto, kakor tudi od učencev samih, če so hoteli ostati v razredu. Pa vendar, samo med deklacijami se je doseglo v teh šolah nad 2.500 velikonočnih obhajil.

Lepše pa je šlo z mladino v ljud-

skih šolah in v naših oratorijih. V vseh naših oratorijih smo pripravili lepe skupine prvoobhajancev in priredili potem zelo številna skupna velikonočna obhajila vseh oratorijancev. Najlepše je bilo v naši župniji Marije Pomočnice, ki je največja cerkev v mestu, saj ima prostora za približno 6.000 ljudi. Otroke ljudskih šol so deloma pripravile na obhajilno slovesnost same učiteljice. Na binkošno nedeljo, 28. maja, je pri maši na prostem skoraj 4.000 otrok prejelo Jezusa v svoje nedolžno sreč. Pričakovali smo sicer blizu 5.000 otrok, pa je že tako, da je treba vedno nekoliko više meriti, da vsaj nekaj zadenemo.

Kakor za delavce, študente in otroke, tako so se priredila skupna obhajila tudi za vojake, za uradnike in za druge stanovce

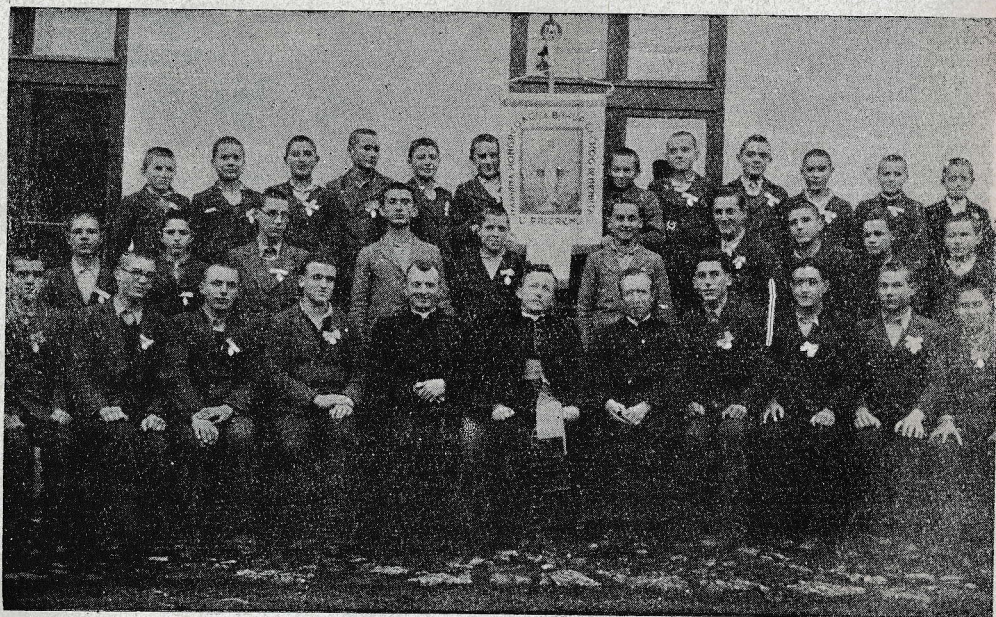
Mogoče kdo poreče, da to ni najlepši način izpolnjevanja velikonočne zapovedi. Že mogoče, vendar je pa za sedaj najučinkovitejši. Drugače bi se veliko manj doseglo. Skupen nastop pritegne za seboj mnoge, ki bi drugače popolnoma pozabili na svojo dolžnost ali pa bi jo iz strahu pred ljudmi opustili. Hkrati pa se ljudstvo tako privadi na misel in na dejstvo, da vera ni samo zasebna ali družinska stvar, ampak javna, družabna dolžnost.

Iz naših zavodov

Deški vzgojni zavod na Selu

Naši gojenci se še z veseljem spominjajo lanske božičnice. Ko so zvedeli, da bo tudi letos prišel dobi naš gospod ban na božično obdarujevanje, so se tega izredno razveselili. V svoji živahnosti so kar nestrpno šte-

li v božičnih počitnicah, koliko dni jih še loči od praznika sv. Treh kraljev, ko bo, kakor so slišali, božičnica. S tem, da se je gospod ban dr. Marko Natlačen tudi letos hotel udeležiti te otroške slavnosti, je pokazal

Prizren: Fantovska Katoliška akcija po blagoslovitvi društvene zastave

Prizren: *Dijaška Marijina kongregacija v škofijskem malem semenišču*

ljubezen, ki jo ima v srcu do te vzgoje potrebne, poprej tako zapuščene mladine. V pozdravnem govoru ga je ravnatelj zavoda zahvalil za požrtvalno skrb, katero ima on in osebje banske uprave za ta zavod.

Trije najmanjši gojenci, oblečeni v slovensko narodno nošo, so nato deklamirali kratko pesmico ter g. banu podali šopek rdečih nageljnov in vrtnic. Potem je sledil nastop, pri katerem so gojenci zadovoljivo podali „Svetonočno pravljico“. Po igri je gospod ban govoril gojencem kakor pravi mladino ljub.

Sledilo je obdarovanje gojencev. Vsak je dobil iz rok g. bana svoj razvoj z obleko, perilom, obuvalom in slaščicami. Marsikateremu je gospod ban povedal kako bodrilno besedo, ki daje mlademu srcu pogum za delo.

Na Svečnico smo v zavodu imeli proslavo v čast sv. Janezu Bosku. Preprosta in domača je bila, kakor je bil preprost in domač ustanovitelj Salezijanske družbe. O pol 4 popoldne je v lični zavodovi kapeli imel govor naš prevzvišeni škof dr. Gregorij Rožman. Poslušalo ga je nad 120 zavod-

skih gojencev in rokodelskih vajencev, članov KA iz mesta. Govoril jim je, kakor govori oče svojim otrokom.

Na koncu je g. škof izrazil dečkom in mladeničem eno željo, katero da naj mu izpolnijo, in sicer le eno: da bi vsi delali in živeli pošteno brez smrtnega greha ter hrepneli le po tem, kar jih bo nekoč združilo s sv. Janezom Boskom v nebesih. — Nato je odmolil litanije Matere božje in podelil blagoslov z Najsvetejšim.

Po večernicah so gojenci uprizorili lepo, izvirno igro v 4 slikah: Cilju naproti. Snov je vzeta iz življenja našega velikega ustanovnika sv. Janeza Boska. Med odmori je bilo nekaj deklamacij ter pevskih in godbenih točk. Prireditve se je udeležil tudi gospod škof.

Uroševac

Pri nas imamo polno novic, ki bodo zanimale pridne bralce „Salezijanskega vestnika“. Zato vam jih hočemo danes nekaj natresti.

Dne 1. oktobra smo zelo slovesno proslavili proščenje ali župne patrone sv. Angele Varuhe. Ob tej priliki nas

je presenetil s svojim obiskom mgr. Anton Kordin iz Skoplja, veliki naš prijatelj in sotrudnik. Imel je slovesno sv. mašo in govor o varstvu nebeških zaščitnikov.

Veliko veselje nam je storil g. inšpektor. Po dolgem nestrpnem čakanju smo tudi mi prišli na vrsto, da nas je obiskal. To je bil velik dan ne samo za sobrate in mladince, ampak za vso župnijo. Da smo ga res bili veseli, je dokaz akademija, ki so mu jo pripravili mladinci; hoteli smo, da bi med nami obhajal svoj god. Da je bilo razpoloženje še bolj svečano, je k temu pripomoglo tudi mesto. Uroševac je namreč dobil svojo električno centralo in neposredno pred začetkom akademije je luč prvič zagorela. Lahko si mislite, kakšno veselje je vzbudila električna luč med našimi malčki, ki še sanjali niso, da so poleg trsak in petrolejk še kakšne druge luči na svetu. Na slovesni prireditvi je tudi prvič javno nastopil naš mladinski „orkester“ pod vodstvom g. Jožka. Še to moram povedati: za dvorano nam služi soba, ki je 5 m dolga in

4 m široka; pol sobe zavzame oder, drugo polovico pa občinstvo; zato je pa tudi naša gledališka „dvorana“ vedno nabito polna! Don Boskova Pinaridijeva šupa gotovo ni bila bolj skromna kakor ta naša dvorana.

Naši mladinci

Naš mladinski dom se hvala Bogu vedno lepše razvija. Vsak dan prihajajo dečki, ki se igrajo na vse načine. Najrajši imajo seveda „žogobrc“, ki tudi v Uroševcu ni nepoznan. Naš športni klub „Mladost“ je že igral celo tekme z uroševskimi klubi. Komaj pridejo fantiči v dom, že kričijo: „Top, top,“ kar pomeni žogo. Ravno tako je stalno v prometu ping-pong. Priredili smo tudi šahovsko šolo, da so se fantje naučili te lepe, mirne, kraljevske igre; doslej je še niso poznali. Sedaj pa vsak večer ure in ure prestavljajo figure po mizi.

Tudi krožek lepo napreduje, posebno zdaj, ko imamo elektriko v hiši. Sestanki ob torkih so dobro obiskani; predavanja imajo krožkarji včasih že nekateri kar sami.

Uroševac: Nadobudna mladina, ki obiskuje tukajšnji mladinski dom

Dramatska sekcija je že večkrat nastopila; ne le ob prihodu g. inspektorja, ampak tudi na Brezmadežno in za božičnico, vedno ob nabito polni dvorani. Don Boskovi sinovi so se tu prvi lotili prosvetnega dela, ki je našlo odmev tudi pri tukajšnjih drugovercih.

Na božičnico je prišel sam Jezušček v osebi mladega Kolja, v spremstvu angelov je razdelil darove 70 mladincem. Le pogledajte ga, kako se dostojanstveno drži! Reči moramo, da je božičnica, ki je bila prva v Uroševcu, nadvse lepo uspela.

Salezijanci v Prizrenu

Zelo lepo deluje fantovska KA v Prizrenu, ki jo vodijo salezijanci. Dne 17. dec. je bil velik praznik za vso župnijo. Mgr. Kordin je blagoslovil društveno zastavo, prvo v skopljanski škofiji. Vsa župnija je sodelovala pri slovesnosti in s tem pokazala, da ceni delo don Boskovih sinov. So pa ti od KA tudi fantje, s katerimi se da delati. Za svojega zaščitnika so si sami izbrali sv. Janeza Boska, znamenje, da so že vzljubili našega svetega očeta in ustanovitelja.

Uroševac: Mali Kolja v vlogi Jezuščka pri božičnici

Ta dan je bil tudi slovesni sprejem semeniščnikov v Mar. kongregacijo.

Pozneje so dijaki škofijskega semenišča v Prizrenu priredili pod vodstvom svojega špirituala - salezijanca tekmo iz ministriranja. Ocenjevalni komisiji sta predsedovala g. Glasnovič Marjan, prizrenski župnik, in g. Dorčič Branko, upravitelj semenišča, oba velika častilca don Boskova. Prostorna semeniška dvorana je bila polna radovednih Prizrenčanov, ki so navdušeno ploskali jedrnatim odgovorom odločnih borcev. Ko so zvedeli, da je zmagal njihov domačin Filipović, dijak VI. realne gimnazije, so ponosni čestitali prvaku.

Iz teh kratkih poročil, ki smo jih podali, je razvidno, da si don Bosko vedno bolj osvaja naš jug. Prosimo, da bi Bog še nadalje blagoslavljal to našo najmlajšo ustanovo!

Murska Sobotá

Dolgo se že nismo oglasili. Gospod urednik je bil že kar hud. Pa naj se le potolažijo on in vsi bralci Vestnika. V Murski Soboti še živimo in sicer, kolikor nam pač uspe, polno življenje.

Martinišče je tudi letos do zadnjega kotička prenapolnjeno s samimi več ali manj pridnimi dijaki. Razveseljivo dejstvo je, da kljub temu še vedno novi silijo v naš dijaški dom. Najbrž se je razvedelo med starši, da se pri nas učimo in da smo pod stalnim, skrbnim nadzorstvom. Najbrž!

Lepo smo obhajali god sv. Martina, našega hišnega patrona. Dopoldne je pri slovesni službi božji prepeval domači pevski zbor, ki se je kar lepo potrudil. Pohvala je bila splošna. Popoldne pa so se postavili naši igralci z veliko žaloigro v 5 dejanjih, „Franc Pizzaro“. Pravijo, da Prosvetna dvorana še ni bila tako natrpano

Murska Sobota: *Marijina družba z zastavo*

polna kakor pri našem prvem letošnjem nastopu.

Prazniku Brezmadežne pa je dal poseben poudarek nastop Marijine kongregacije. Pred odličnimi gosti so se vrstile izbrane deklamacije, zborne recitacije in petje. Najbolj pa je zagrabila preprosta in vendar tako ganljiva igrica „Lučka v Marijinem svetišču“. Prevzela nas je junaška žrtev malega dečka, ki položi svoje mlado življenje Bogu na oltar, da bi mogel njegov oče duhovno zaživeti.

Ne smemo tudi prezreti živahne delavnosti, ki jo opažamo v kongregaciji. Vsako nedeljo se zbirajo fantje k rednim sestankom, za katere vlada splošno zanimanje. Saj se pa tam porazgovore o premnogih važnih in zanimivih vprašanjih, saj se tam kujejo toliki lepi sklepi za bodočnost, ki naj bi bila vsa Marijina, Bogu posvečena. Letošnja posebnost je tudi ta, da odbor vsak mesec razpiše obvezne naloge. Vsi člani morajo napisati nalogo. Zadnja je imela na primer naslov: Zakaj spoštujem sv. očeta? Pet naj-

bolje ocenjenih nalog odbor nagradi. V dijakih se na tak način budi zanimanje tudi za resnejša vprašanja, kakor pa so dnevne novice, filmske zvezde, šport itd.

Omeniti še moramo, kako smo praznovali sv. Janeza Boska. Skrbno smo se pripravljali na god našega duhovnega očeta. Opravili smo tridnevno pobožnost, da bi imeli od tega dne čim večjo duhovno korist. Na predvečer je zavodova igralska družina uprizorila v Prosvetnem domu lepo trodejanjo

„Nova pot na Triglav“. Hotela je pokazati, kakšne fante si želi don Bosko: globoko verne, čiste, krepostne, pa prav nič s kislimi obrazi, prav nič same vase zaprtih, boječih. Don Boskov fant naj bo „fant od fare“, če je mogoče tudi prvak v tenisu, ljubitelj visokih gora in odličnjak v šoli, kakor je bil Slavko v „Novi poti“. „Služite Gospodu v veselju,“ tako je učil don Bosko. — Na sam praznik pred slovesno mašo in popoldne pri glavnem shodu salezijanskega sodelništva nam je pa govoril o našem svetniku g. dr. Srečko Zamjen iz Ljubljane.

Medtem smo pa že tudi prestopili v drugo polovico šolskega leta. Uspeh ob prvem polletju je bil precej boljši kakor lansko leto. Kar zakleli smo se, koliko nas mora ob koncu leta izdelati razred z odličnim uspehom, vendar pa število zaenkrat še zamolčimo. Povemo vam samo to, da hudo sovražimo „dvojke“, pa tudi z „beraškimi trojkami“ nismo prijatelji. Naše geslo je: „Štirice in petice!“ Tako z veseljem očesom gledamo v prihodnost.

Se je čas da naročite

Življenje sv. Janeza Boska

Vežano v krasne izvirne platnice stane za sodelavnike samo 40 din.

„To je najboljše in najlepše slovensko svetniško življenjepis,“ je zapisal o njem Slovenec. Kdor ga je enkrat začel brati, ga kar ne more več odložiti. Nekateri so prebedeli ob njem kar cele noči. Sodelavniki in sodelavnice, skrbite, da pride ta lepa knjiga v vsako slovensko hišo!

MILOSTI MARIJE * POMOČNICE

Artil. podn. Mirko Volavšek, (Sarajevo) piše: „Večkrat sem slišal, da Marija Pomočnica kristjanov vedno rada pomaga tistim, ki se k njej zatekajo. Tako sem se tudi jaz k njej zatekel, ko sem se zbudil iz nezavesti. Dobil sem tako močan udarec s konjskim kopitom, da sem obležal kakor mrtev. Ko se mi je vrnila zavest, sem se spomnil materinih besed, katere mi je rekla pred odhodom od doma: „Mirko, ne pozabi na Marijo in tudi ona ne bo na tebe.“ Obrnil sem se k Mariji in ona me je uslišala, tako da sem kmalu ozdravel brez posledic. V znak hvaležnosti pošiljam v dar 30 dinarjev.“

M. P. iz Zerovincev piše: „Imela sem težko rano na desni nogi. Bala sem se zdravnika in zastrupljenja. Poleg tega me je napadel v levi nogi revmatizem, da sta mi odpovedali obe nogi. Trpela sem hude bolečine. Zatekla sem se k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku. Po opravljeni devetdnevnicu so bolečine prenehale in tudi rana se je po treh tednih lepo zacelila in to brez zdravnika. Naj bo Mariji in sv. Janezu Bosku, tisočera zahvala.“

Lani poletni sem nevarno zbolela na želočcu. Bolečine so se vedno bolj množile. Končno sem se zatekla k zdravniku, ki so me poslali v bolnišnico. Morala sem se podvreči operaciji. Toda zdravniki so ugotovili, da je v želočcu neozdravljiva rana, ki bo povzročala vedno več bolečin in me po dveh ali treh mesecih položila na mrtvaški oder. V tem težkem položaju sem se zatekla k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki. Z devetdnevnicami sem si izprosila zdravje, tako da zdaj po treh mesecih ne čutim nikakih bolečin. Čutim

se dolžno, da se javno zahvalim v Sal. Vestniku, in pošiljam obljubljeni dar. — *Šink Marija, Škofja Loka.*

Ravno za božične praznike mi je žena nevarno zbolela. V popolnem zaupanju se je družina zatekla k Mariji Pomočnici in sv. Janezu Bosku. Zdravje se je začelo takoj boljšati in v enem tednu je skoraj okrevala. Ker to hitro ozdravljenje pripisujemo nebeški pomoči, se javno zahvalimo in pošljemo majhen dar. — *Frodlar Al., Ljubljana.*

Hčerka je težko zbolela za davico. Zdravnik je svetoval, naj jo takoj pošljemo v bolnico. Bilo je prav pred božičnimi prazniki. V želji, da bi praznike obhajala doma v družini, smo se zatekli za pomoč k Mariji Pomočnici, sv. Janezu Bosku in sv. Tereziki. Hčerka je ostala doma in doma sredi družinskega veselja okrevala. Ker smo prepričani o nadnaravnih pomoči, se zahvalimo javno. Naj bo zahvala v spodbudo vsem, ki potrebujejo pomoči. Zaupajo naj in zatečejo naj se k Mariji, pri njej, ki je pomočnica kristjanov, bodo našli pomoč. — *K. Franc, Sv. Andraž.*

Nadalje se zahvaljujejo in pošiljajo zahvalni dar: *Arnšek Kristina* (Videm) za prejete dobrote; — *J. V.* (Murska Sobota) za pomoč v sodnijski zadevi; — *Ažman Jerica* (Ljubljana) za ozdravljenje hude bolezni; — *Jordan Neža* (Ptujška gora) za izboljšanje smrtno nevarne bolezni; — *Drobnič Marija* (Podlipa) za uslišanje več prošenj.

Vsi ti so se izkazali hvaležne z darovi v čast Pomočnici kristjanov, za kar jim bodi z naše strani iskrena hvala! Prosili bomo Marijo, da jim ostane še nadalje pomočnica in skrbna varihinja.

SALEZIJANSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 din (za inozemstvo 16 din). Izdaja. Salezijanski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna, Rakovnik - Ljubljana. Predstavnik lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec.

Urednik: Tone Vode.

vil prste, da je pisala le s težavo, kljub temu je pisala mnogo in tako, da bi nihče ne verjel, kako je mogoče s takimi rokami pisati tako lično. Delala je za Boga, zato ji ni bilo nič pretežko, in je delala do zadnjega. Par dni pred smrtjo smo prejeli zadnje njeno pismo. Kdo bi bil mislil, da ga piše skoraj na smrtni postelji.

Bog naj ji po priprošnji Marije Domočnice in sv. Janeza Boska, katera je tako iskreno ljubila, bogato poplača! Salezijanska družba jo bo zelo pogrešala. Bo li mogoče dobiti njej podobno namestnico?

V Lahonščaku je umrla pridna sotrudnica Dovečar Marija. Njena prijateljica piše: „Več let je bila prednica Marijine družbe in poleg tega goreča salezijanska sotrudnica. Po don Boskovem zgledu je nežno in ljubeče vodila svoje tovarišice in jih navduševala za Marijo. Kakor pridna čebelica

je zbirala darove za dobre namene, tudi za oddaljeni Rakovnik, še posebno pa za Veržej. Večkrat je obiskala Marijo na Rakovniku, neštetokrat pa Mater Dobrega sveta v Veržeju. Smrt je bila lahka. Pogreb, katerega se je udeležila vsa župnija, je pokazal, kako jo je ljudstvo ljubilo in spoštovalo.

V Filovcih v Slovenski Krajini je 19. januarja umrl Janez Lovrenčič, star 71 let. Pokojni, oče salezijanskega duhovnika Jožefa Lovrenčiča, je bil delaven salezijanski sotrudnik. O tem priča diploma, ki jo je podpisal še nekdanji vrhovni predstojnik Albera. Poleg tega, da je dal Sal. družbi svojega sina, je tudi sam osebno, zlasti z delom rad pomagal. Tako je več časa vodil gospodarstvo na Rakovniku in na Radni, veliko se je trudil tudi v Veržeju. Za vso njegovo gorečnost naj mu ljubi Bog obilno povrne v nebesih.

Sotrudniki! Sotrudnice!

Zakaj priporočamo Salezijanski Vestnik? Zelo se moti, kdor misli, da ga priporočamo zato, da bi dobili več naročnine. Čeprav tudi naročnina, ki jo dobivamo, veliko koristi, ker ž njo plačamo papir in tisk, vendar to ni glavni namen našega priporočanja. Glavni namen je ta, da bi ljudje spoznali salezijansko sotrudništvo in se navdušili za vzvišeni smoter sotrudništva, namreč za sodelovanje s salezijanci za razcvet verskega življenja in za reševanje duš. Drugi namen je korist tistih, ki se vpišejo v sotrudništvo. Kot sotrudniki imajo priliko izvrševati dobra dela in si z njimi pridobivati zaslužnje za nebesa in številne odpustke. Vse to jim bo ob smrtni uri v veliko tolažbo in mogočno podporo. Zato nimajo prav tisti, ki na povabilo, naj se naroče na Vestnik, kar je isto kot reči, naj pristopijo v salezijansko sotrudništvo, odgovarjajo: „Kaj pa bom ž njim? Imam že drugih listov čez glavo.“

Kaj bo š ž njim? Sal. Vestnik, čeprav ga vselej ne boš prebral, te bo spominjal, da si sotrudnik, in ti govori: „Namen sotrudništva je sodelovati s Salezijansko družbo in jo podpirati, da bo lažje delovala za krščansko vzgojo mladine, za širjenje vere

Nove knjige

Moj molitvenik. V založbi „Knjižic“ je sredi februarja izšel „Moj molitvenik“ na 80 straneh v velikosti naših knjižic in stane 1 dinar. Molitvenik je predvsem namenjen šolarjem in dijakom, vendar pa ga bodo s pridom rabili tudi drugi. V njem najdete vse najpotrebnejše molitve. Njegova prednost pa je v tem, da nas na ljubezniv način uvaja v pravo, dejavno, praktično krščansko življenje. Kar sprofi nas uči, kako naj opravimo to ali ono molitev ali pobožnost, kako naj živimo iz vere, kako naj izpolnjujemo božjo voljo, kako naj živimo s Cerkvijo, kako naj molimo sv. mašo, kako naj prejemamo sv. zakramente, itd. itd. Nekaj posebnega je kratka in jedrnata razlaga cerkvenega leta in svetih časov ter uvod v daritev sv. maše. Z eno besedo, „Moj molitvenik“ je vse skozi odličen. Zato ga vsem priporočamo.

in za versko življenje. Kaj si storil doslej?
Kaj boš ž njim? Sal. Vestnik, čeprav ga vselej ne boš prebral, te bo spominjal, da če deluješ kot sotrudnik, deluješ skupno s salezijanci za božje kraljestvo in si s tem pridobiš pravico do tiste bogate duhovne zakladnice, v kateri se zbirajo zaslužna dela Salezijanske družbe. S tem postaneš deležen vseh dobrih del družbe.

Kaj boš ž njim? Salez. Vestnik, čeprav ga vselej ne boš prebral, te bo spominjal na premnoge popolne in nepopolne odpuške, ki jih je sv. Cerkev podelila delujočim sotrudnikom. Ali jih poznaš? Samo enkrat jih pazljivo preberi, pa boš hvaležen, da si sotrudnik. Kako prav ti bodo prišli ti odpuški pred božjim Sodnikom!

Kaj boš ž njim? Ko ga prebereš ali če ga ne prebereš, daj ga komu, ki rad bere. Gotovo bo našel v njem kaj koristnega za dušo in kdo ve, če ravno zavoljo tega branja ne bo storil kakega dobrega dela. Tudi ti boš imel pri tem zasluženje in plačilo.

Torej proč s tistim nepremišljenim izgovorom: „Kaj b o m ž njim?“

Papež Pij XII. „Knjižic“ št. 149. Prve dni marca mine leto dni, odkar je bil kardinal Evžen Pacelli izvoljen in kronan za papeža. Ob tej priliki bodo marsikje obhajali papežev dan. Pri tem jim utegne dobro služiti imenovana knjižica, kjer je na kratko popisana življenjska pot sedanjega papeža Pija XII.

Čudež sv. Januarja. „Knjižic“ št. 150. V slavnem italijanskem mestu Neaplju se že dolga stoletja dogaja čudež, da kri sv. mučenca Januarja, ki jo imajo spravljeno v dveh stekleničkah, od časa do časa oživi, postane tekoča in zavre. To se zgodi navadno vsako leto trikrat, in sicer majnika, septembra in decembra. Knjižica prinaša natančen popis in zgodovino omenjenih dogodkov. Zato je zelo zanimiva in poučna.

Vsaka knjižica 1 dinar.

Za veliko noč

Imamo zopet na razpolago celo vrsto najlepših velikonočnih razglednic, ki se same priporočajo, zakaj še vsako leto jih je zmanjkalo. Zato pohitite z naročili. Posamezna razglednica 1 dinar, pri večjem odjemu popust.

Naše knjige

Karg-Vodenik: Mala skrivnost, III. izdaja, broširana din 3.-, po pošti 0.50 več.

Dušam, ki žive sredi dela in vsakdanjih opravkov, daje ta knjižica preprosto pa učinkovito navodilo, kako naj svoje delo Bogu posvete in kako naj se sredi razgibanosti modernega življenja v ljubezni dvigajo k Njemu. — Isti namen imata obe naslednji knjižici.

Karg-Vodenik: V Zveličarjevi šoli I. del, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.

Karg-Vodé: V Zveličarjevi šoli II. del, broširana din 5.-, po pošti 1 dinar več.

Silvin Sardenko: Marijine pesmi, broširana din 6.-, po pošti 1 dinar več.

Naš priznani slovenski pesnik je v skladu z liturgičnim besedilom za vsak Marijin praznik zapel pesmico, ki dviga srca v ljubezni in zaupanju do nebeške Matere.

Dr. Jos. Valjavec: Lepo vedenje, III. izdaja, broširana din 3.-, po pošti 0.75 več.

„Majhna knjižica, toda potrebna za vsakega, ki hoče živeti v ljubezni in slogi z bližnjim ter uživati ljubezen in spoštovanje“ — pravi pisatelj v uvodu.

Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8